

sekvenserne af forslagene er for finanserne, og hvad ved jeg.

Kl. 19.10

Jeg synes, det er en meget stor begrænsning. Jeg indrømmer gerne, at når det drejer sig om kommissioner, kan vi jo håbe på mirakler, men jeg hører måske ikke til dem, der håber på mange mirakler for de familier, der ikke er på den grønne gren, når det er regeringen, der er på banen. Men jeg er ked af, at denne Familie- og Arbejdskommission ikke har taget fat i nogen af alle de problemer, jeg har nævnt, for der skal også tages hensyn til de familier. Det er ikke bare de brede normalfamilier, vi skal tage os af, det er alle familier og alle mennesker i samfundet, vi skal tage os af.

Så vil jeg sige, at når vi er meget kritiske over for regeringen, er det jo, fordi vi synes, regeringen siger et og gør noget andet. Regeringen taler meget om sammenhængskraft, og det er jo også rigtigt, men personlig synes jeg, begrebet fællesskab må være målet – altså det, at man har noget tilfælles, er fælles om noget. Det er det, jeg tror skaber sammenhængskraft, og så kan det altså ikke nytte noget, at man kommer med alle mulige tiltag, der gør, at man ikke kan skabe fællesskab.

Når vi er imod den måde, regeringen f.eks. går ind for med hensyn til madordninger, er det jo, fordi regeringen ikke har villet tage nogen sociale hensyn. Vi forstår ikke, at de madordninger ikke kan kombineres med dem, der er i forvejen til lavere betaling, fordi forældrene ikke har en høj indtægt, altså i forbindelse med fripladsgrænser og den graduering, der findes her. Regeringen har bare sagt: Nej, det skal være fuldstændig individuelt. Men hvis det skal være sådan, kommer der jo ikke det fællesskab, som jeg tror vil være meget vigtigt, hvis man rent faktisk vil forbedre fritidstilbuddene.

Hvis man vil gøre en mere sundhedsorienteret indsats, og hvis man også vil gøre en mere idrætsorienteret indsats, er det meget vigtigt, at det er noget, børnene er fælles om, og så kan det ikke nytte noget, at børnene kommer med nogle mere eller mindre gode madpakker. Uanset hvor dygtige forældrene er, er det altså svært for en eller anden madpakke, som i bedste fald er smurt tidligt om morgenen, at konkurrere med mad, der er fremstillet på det tidspunkt, hvor man skal spise den.

Jeg er ærgerlig over, at regeringen er så rigid på de felter, for jeg synes, at netop her havde der været mulighed for at skabe et sammenhold,

som man ellers ikke finder, og det gælder sådan set for en lang række af de tiltag, som regeringen gør. Der tages hensyn til de mest velbærgede familier. Det er rigtigt, at taksterne nedsættes, men hvis der sker nogle besparelser på nogle daginstitutioner, er de forældre sådan set ligeglade, for så kan de bare etablere nogle velhaverbørnehaver.

Hvad er realiteterne i de daginstitutioner, som man nu har pålagt en masse opgaver med læreplaner og alt muligt andet? Lad mig tage et meget konkret eksempel fra det sted, jeg kommer. Her er der et opslag, hvor man spørger forældrene, om de har mulighed for at komme med noget papir, for børneinstitutionerne har ikke noget papir, når de små børn skal tegne. Det er realiteterne for en lang række børnehaver, og så kan det altså ikke nytte noget, at man skærer ned og ikke giver dem nogle muligheder for at lave de mest basale ting.

Hvis der skal rettes op på daginstitutionerne, og hvis der skal rettes op på de tilbud, daginstitutionerne skal give, så de kan leve op til alle de ting, der står om bedre sundhed, fritidsinteresser, besøg i det fri, udflugter og al den slags, kommer man altså ikke uden om, at det kræver øgede bevillinger og muligvis også øget mandskab. Det er sådan i daginstitutionerne i dag, at de, der arbejder i dem, er utrolig pressede, bl.a. med alle de der opgaver, de har fået, og i det hele taget fordi der stilles de store krav til dem. Det er ikke muligt for dem bare at udvide med alle de ideelle tiltag, som regeringen nævner. Daginstitutionerne har meget ofte skåret kolonierne væk, fordi der ikke er tid til dem. Det er noget, pædagogerne skal gøre frivilligt, og det kan vel ikke være meningen, at de skal det. Det må vel være en del af deres arbejde – eller mener regeringen, at alt det, der står her, er noget, som pædagogerne skal gøre for egen regning? Det synes jeg faktisk ikke vil være rimeligt.

Regeringen benægter, at der er kommet mere ulighed i samfundet. Men jeg mener, at de tiltag, regeringen har gjort med hensyn til skattestop, de høje friværdier og indførelse af starthjælp osv., er med til at skabe øget ulighed og også en relativt større ulighed, end vi har set før, og derfor er jeg ærgerlig over, at man – når man nu snakker om familiernes forhold – i det mindste ikke har gjort noget mere for de svagere familier. Jeg vil godt spørge ministeren, hvad han egentlig har tænkt sig at gøre for nogle af de udsatte familier med kronisk syge medlemmer, handi-